

Σε τι διαφέρει η Ορθοδοξία από τις άλλες θρησκείες;

π. Ιωάννης Ρωμανίδης:

Η ερμηνεία ότι οι αιρετικοί είναι ψευδογιατροί-κομπογιαννίτες, που δεν μπορούν να θεραπεύσουν τους ανθρώπους, αλλά και τους αρρωσταίνουν, δείχνει γιατί καταδικάστηκαν από την Εκκλησία. Αυτό δεν γίνεται από εμπάθεια, μίσος και φανατισμό, αλλά κατά τον ίδιο τρόπο που ξεχωρίζονται οι επιστήμονες ιατροί από τους κομπογιαννίτες.

(†) π. Ιωάννης Ρωμανίδης, Ομότιμος Καθηγητής της Δογματικής της Θεολογικής Σχολής του Αριστοτέλειου Πανεπιστήμιου Θεσσαλονίκης

Πάντως, η Εκκλησία απέβλεπε στην θεραπεία των ανθρώπων, ενώ οι ψευδογιατροί-αιρετικοί, όχι μόνον δεν θεραπεύουν τους ανθρώπους, αλλά συντελούν και στον αιώνιο θάνατό τους.

«Τι είναι η αίρεση; Στην πατερική παράδοση αίρεση είναι κομπογιαννιτισμός. Γιατί η αίρεση καταδικάζεται; επειδή δεν συμφωνούν στο δόγμα; Αυτό είναι το πρόβλημα. Καταδικάζεται, επειδή στην αίρεση δεν υπάρχει θεραπεία. Και εφ' όσον δεν υπάρχει θεραπεία, είναι επικίνδυνη για τον άνθρωπο. Οι Πατέρες έβλεπαν την αίρεση ως ένα είδος κομπογιαννιτισμού, όπου δεν υπάρχει θεραπεία».

«Νομίζω, την βασική διαφορά μπορούμε να την κατανοήσουμε, αν πάρουμε για παράδειγμα την ιατρική επιστήμη. Εκεί έχουμε τους γιατρούς που ανήκουν στον Ιατρικό Σύλλογο. Αν δεν είναι κάποιος γιατρός μέλος του Ιατρικού Συλλόγου, δεν μπορεί να εξασκήσει το επάγγελμα

του γιατρού. Για να είναι ένας γιατρός νόμιμος, πρέπει όχι μόνο να είναι αποφοίτος μιας ανεγνωρισμένης ιατρικής σχολής, αλλά και μέλος του Ιατρικού Συλλόγου. Τα ίδια ισχύουν και για τους δικηγόρους. Στις επιστήμες αυτές υπάρχει μία συνεχής δοκιμασία· διότι, αν παρεκτραπεί κάποιος, ως προς την ορθή εξάσκηση του επαγγέλματος του, τότε δικάζεται από το αρμόδιο όργανο του επαγγελματικού Συλλόγου στον οποίο ανήκει και αποβάλλεται του επαγγελματικού Σώματος.

Το ίδιο όμως συμβαίνει και στην Εκκλησία. Η αντίστοιχη διαδικασία μέσα στο Σώμα της Εκκλησίας, η αποβολή, δηλαδή, ή η αποκοπή κάποιου μέλους της, ονομάζεται αφορισμός· προκειμένου δε περί εκκλησιαστικού αξιώματος, καθαιρέσεις, έτσι, οι αιρετικοί αφορίζονται από το Σώμα της Εκκλησίας. Όπως στον ιατρικό χώρο σε έναν κομπογιαννίτη (ψευτογιατρό) δεν είναι δυνατόν να του επιτραπεί να θεραπεύει, έτσι και στην Εκκλησία, δεν είναι δυνατόν να επιτραπεί σε έναν αιρετικό να θεραπεύει τις ψυχές των ανθρώπων. Διότι, επειδή είναι αιρετικός, δεν γνωρίζει, δεν μπορεί να θεραπεύει».

«Και, όταν εξετάζουμε τις διδασκαλίες των Οικουμενικών Συνόδων, θα δούμε ότι κάθε αίρεση, που έχει καταδικασθεί από την Εκκλησία, καταργούσε αυτομάτως την διδασκαλία της Εκκλησίας περί Θεώσεως και περί φωτισμού και έτσι καταστρέφεται η ευκαιρία της θεραπείας. Οπότε, η αίρεση είναι αίρεση, διότι καταστρέφει την δυνατότητα θεραπείας του ανθρώπου· γι' αυτό είναι αίρεση».

Η Εκκλησία με την καταδίκη των αιρετικών διαφύλασσε την πνευματική θεραπευτική μέθοδο που οδηγεί στην θέωση.

«Αλλά μεταξύ των άλλων μπορεί να γίνει μία αναταραχή και γι' αυτόν τον λόγο βγάζουν μια απόφαση ότι αυτό που λέει ο παπαδημήτρης είναι σαχλαμάρες. Είναι από ταύτιση φιλοσοφίας με την θεολογική μέθοδο. Γι' αυτό τον καταδικάζανε, να μην προσέχει κανείς αυτά που λέει αυτός, διότι αν ακολουθήσει κανείς αυτόν τον δρόμο, δεν θα φθάσει ποτέ από την κάθαρση στον φωτισμό και από τον φωτισμό στην θέωση. Γιατί, εκείνος που είναι στον φωτισμό, δεν μπορεί να λέει τέτοιες ανοησίες».

Έχει μεγάλη σημασία να διαφυλαχθούν τα αληθινά κριτήρια που θεραπεύουν τον άνθρωπο. Αν δεν τεθούν τα κριτήρια της ασθένειας και θεραπείας, δεν αναγνωρίζεται η διαφορά μεταξύ Ορθοδόξων και αιρετικών.

«Γι' αυτόν τον λόγο, πού να καταλάβει κανείς, εφ' όσον οι ίδιοι οι Ορθόδοξοι είναι κομπογιαννίτες, δηλαδή, γιατί να καταδιώκουμε τους

αιρετικούς; Τα αποτελέσματα δεν είναι τα ίδια; Διότι είτε πάτε στην ευαγγελική Εκκλησία των Αθηνών είτε στην Παπική είτε στην Εβραϊκή Συναγωγή είτε πας στην Εκκλησία, όλοι στην ίδια κατάσταση βρίσκονται οι άνθρωποι, δεν είναι φωτισμένος κανείς ούτε οι Ορθόδοξοι ούτε οι Εβραίοι. Οπότε, από αυτής της απόψεως, οι δικοί μας οι κομπογιαννίτες δεν διαφέρουν από τους άλλους κομπογιαννίτες. Ποιος να καταδικάσει;

Διότι, αν κάνουμε αυτήν την διαφοροποίηση σήμερα, τους πρώτους που θα διώξουμε είναι τους ίδιους τους πατέρες μας, τους Πνευματικούς. Με ποια κριτήρια θα εφαρμόσουμε τα ιστορικά κριτήρια; γι' αυτό το αφήνουμε όπως είναι και λέμε στραφείτε προς τον μοναχισμό να δείτε τι κάνουν οι καλόγεροι, και εκεί υπάρχουν κομπογιαννίτες, ακόμη μέσα στα Μοναστήρια σήμερα.

Γι' αυτό, το πρόβλημα των κριτηρίων είναι το πιο σπουδαίο. Δηλαδή, εάν έχουμε τα κριτήρια αυτά και κρίνουμε τι κάνανε στην περασμένη εποχή με τους αιρετικούς, είναι αυτό που κάνουνε σήμερα στους κομπογιαννίτες γιατρούς. Απαγορεύεται σε αυτούς να εξασκήσουν το επάγγελμα του γιατρού. Δεν μπορείς να έχεις έναν κομπογιαννίτη γιατρό ούτε να έχεις ψεύτικα φάρμακα στην αγορά».

Οι αιρετικοί καταδικάζονταν από τους Πατέρες των Οικουμενικών Συνόδων, επειδή εξέφραζαν ετεροδιδασκαλίες που καταργούσαν την μεθοδο θεραπείας. Πρώτη φορά οι Φράγκοι στην Σύνοδο της Φραγκφούρτης, το 794, κατεδίκασαν ένα ολόκληρο έθνος, και αποκαλούν τους Γραικούς αιρετικούς, και όχι συγκεκριμένα πρόσωπα.

«Στην Σύνοδο της Φραγκφούρτης το 794 για πρώτη φορά στην ιστορία καταδικάσθηκε ως αιρετικό ένα ολόκληρο έθνος, ενώ προηγουμένως οι αιρετικοί ήσαν άτομα. Άρειος, Νεστόριος κλπ. Ή καταδικάζεται ο αρχηγός της αιρέσεως ή καταδικάζεται η αίρεσηόχι όμως έθνος. Για πρώτη φορά οι Φράγκοι καταδικάζουν έθνος, διότι καταδικάζουν τους Γραικούς ως αιρετικούς».

«Μετά έχουμε και το θέμα της επιδράσεως της πολιτικής μιας εποχής επάνω στο δόγμα, που όταν δούμε από ιστορικής απόψεως την εμφάνιση αιρέσεων από την Αποστολική εποχή μέχρι τον Μεσαίωνα, συνήθως οι αιρέσεις έχουν το όνομα του αιρεσιάρχου. Περιγράφονται με το όνομα του αιρεσιάρχου. Σε άλλες περιπτώσεις, με το όνομα της αιρέσεως, όπως ο μονοφυσιτισμός. Έχουμε επίσης γνωστικισμό, ο οποίος είναι και μια ξένη θρησκεία, κλπ.

Τον Μεσαίωνα, κατά τα μέσα του 8ου αι., εμφανίζονται έργα, τα οποία διασώζονται στα Λατινικά, με τους τίτλους, που συνοψίζονται στο

Contra errores Graecomm (Κατά των πλανών των Γραικών). Απ' ό,τι ξέρω, είναι η πρώτη φορά που στηλιτεύεται όχι αιρεσιάρχης, όχι αίρεση, αλλά ένα έθνος. Οπότε, κάτι δεν πάει καλά, γιατί είναι μια καινούρια παράδοση στην μάχη εναντίον των αιρέσεων.

Μετά, πάει κανείς στα Πρακτικά της Συνόδου της Φραγκφούρτης, το 794, για να δει από πού προέρχεται αυτό το Contra errores Graecorum, αυτή η παράδοση. Και εκεί μέσα βρίσκει στην απόφαση της Συνόδου ότι καταδικάζονται ως αιρετικοί οι Γραικοί. Και ως τι αιρετικοί καταδικάζονται; Διότι σε αυτήν την Σύνοδο, παραδόξως, καταδικάστηκαν και οι εικονομάχοι και οι εικονόφιλοι. Καταδικάζονται και οι δύο. Καλά, οι Φράγκοι ήσαν τόσο πολύ έξυπνοι, ώστε να μπορέσουν να διακρίνουν, ότι και οι δύο παρατάξεις, που εμάχοντο στη ρωμηοσύνη ήταν αιρετικοί; Πώς μπορεί και οι δύο να είναι αιρετικοί; Έπρεπε να είχαν λάβει θέση ή υπέρ ή κατά των εικονοφίλων. Αυτοί δεν λαμβάνουν θέση ούτε υπέρ του ενός ούτε υπέρ του άλλου. Καταδικάζουν και τους δύο.

Για να καταδικάσουν και τους δύο, κάτι κρύβεται πίσω από αυτό το πράγμα. Κάτι δεν πάει καλά, γιατί οι Φράγκοι ήσαν βάρβαροι, παραδόξως όμως στην Σύνοδο καταδικάστηκαν οι Γραικοί. Αλλά προ της Συνόδου υπάρχουν τα Libri Carolini, που διαδίδεται στην παράδοση ότι ο ίδιος ο Κάρολος ο Μέγας τα έγραψε αυτά τα βιβλία, αλλά οι θεωρίες είναι ότι τα έγραψε η συνοδεία του η θεολογική. Εκεί μέσα, στα Libri Carolini, είναι πολύ τυπικό το μίσος για τους Ρωμαίους, όχι για τους Γραικούς. Εκεί στηλιτεύεται το έθνος των Ρωμαίων, ό,τι είναι ρωμαϊκόν. Οπότε, εκεί μέσα είναι η τυπική αφετηρία της σκέψεως των Φράγκων για τους Ρωμαίους».

Επομένως, η αίρεση είναι απόκλιση από την αποκαλυπτική αλήθεια, αλλά και από την μεθοδολογία που οδηγεί στην θέωση. Οι Σύνοδοι, στις οποίες συμμετέχουν θεούμενοι Πατέρες -τουλάχιστον οι περισσότεροι- οριοθετούσαν την αποκάλυψη για να μην αλλοιωθεί και η αποκάλυψη και ο τρόπος που οδηγεί στην θεοπτία.

Οι αιρετικοί πιστεύουν σε έναν θεό, τον οποίο δημιούργησαν με την λογική και την φαντασία τους. Ο Θεός τον οποίον πιστεύουν δεν είναι Θεός της αποκαλύψεως, αλλά της ανακαλύψεως της λογικής και της επεξεργασίας του στοχασμού. Ένας τέτοιος θεός είναι ανύπαρκτος.

«Οι Πατέρες αθέους ονομάζουν και τους αιρετικούς. Τι εννοούν με την λέξη άθεος; Εννοούν ότι αυτός ο θεός στον οποίον πιστεύουν αυτοί δεν υπάρχει. Είναι ανύπαρκτος. Αυτό εννοούν οι Πατέρες της Εκκλησίας ως ανυπαρξία του Θεού στον οποίο πιστεύει ένας αιρετικός ή ειδω-

λολάτρης. Αυτός ο Θεός δεν υπάρχει. Ποιος Θεός υπάρχει; Ο Θεός του Αβραάμ, του Ισαάκ, του Ιακώβ. Δηλαδή, για τους Πατέρες, ο μόνος Θεός που υπάρχει είναι ο Θεός ο οποίος ώφθη «τοις Προφήταις, τοις Αποστόλοις, τοις Αγίοις της Εκκλησίας»».

Όταν οι δυτικοί Χριστιανοί πιστεύουν ότι το Άγιον Πνεύμα εκπορεύεται και εκ του Υιού ως ύπαρξη (filioque) και όταν οι σχολαστικοί φιλόσοφοι προσπαθούν με λογικά επιχειρήματα να αποδείξουν την ύπαρξη του Θεού, τότε σημαίνει ότι δεν έχουν προσωπική πείρα του Θεού και ένας τέτοιος Θεός είναι ανύπαρκτος.

«Οι Πατέρες της Εκκλησίας μας λέγανε, αιώνες τώρα, ότι ο Θεός του filioque ή της σχολαστικής θεολογίας δεν υπάρχει. Όταν έρχεται ο Νίτσε και λέει ότι ο θεός πέθανε, καλά έκανε, σωστά τα λέει. Διότι, όταν ο Νίτσε λέει «θεός», εννοεί τον θεό της μεταφυσικής, της σχολαστικής παραδόσεως των Φράγκων. Αυτός ο θεός δεν υπάρχει. Και σε αυτήν την γραμμή, ότι ο θεός πέθανε, υπάρχουν σήμερα πολλοί ευρωπαίοι που δέχονται ότι ο θεός δεν υπάρχει. Εντάξει, πρέπει να συμφωνήσουμε και εμείς. Βέβαια, αυτός ο θεός που πίστευαν οι ευρωπαίοι χρόνια τώρα.

Αυτός ο θεός δεν υπάρχει. Είναι ανύπαρκτος. Καλά κάνουν και τον απεκήρυξαν. Μόνο όταν κανείς πει ότι ο Θεός των Ορθοδόξων δεν υπάρχει, εκεί πρέπει να γίνει συζήτηση».

Η θρησκεία ενδιαφέρεται για τον άνθρωπο στην ζωή αυτή, ώστε να αντιμετωπίζονται οι ασθένειες, οι θλίψεις, οι στενοχώριες, οι καταστροφές, οι πόλεμοι, «δηλαδή ο Θεός να τα τακτοποιεί όλα κατά τις ανάγκες ή τις επιθυμίες του ανθρώπου», αλλά ενδιαφέρεται και για την μέλλουσα ζωή, ώστε να επικρατήσει η δικαιοσύνη και να επανέλθει η ψυχή του ανθρώπου στην ευδαιμονία.

Έτσι, για τους ανθρώπους είναι απαραίτητη η θρησκεία ώστε να επικρατεί αρμονία στην φύση και στην ζωή των ανθρώπων.

«Με την ανάπτυξη της σημερινής επιστήμης βρέθηκαν στοιχεία που αποδεικνύουν πλέον ότι υπήρχαν θρησκευόμενα τα οποία δεν πίστευαν ότι μετά τον θάνατο υπάρχει ζωή για όλους τους ανθρώπους. Υπάρχουν και άλλα θρησκευόμενα που απλώς δεν έδιναν πολλή σημασία στην πίστη για ζωή μετά τον θάνατο, διότι η θρησκεία τότε ήταν η επιστήμη της εποχής εκείνης, κατά την οποία γινότανε η θεοποίηση των δυνάμεων της φύσεως και πιστευόταν ότι το κύριο έργο της θρησκείας ήταν η μαγεία. Οπότε, αφού έκαναν ανάλυση των δυνάμεων της φύσεως, έβλεπαν ότι στην φύση υπάρχει μια βασική πάλη, όχι των τάξεων

αλλά των θεών, και αυτή η πάλη γίνεται μεταξύ των θεών της δυσαρμονίας και των θεών της αρμονίας».

Πολλά από τα θρησκευόμενα προσπαθούσαν να επιλύσουν αυτά τα προβλήματα.

«Κατάλαβαν ότι στην φύση υπάρχει αρμονία και δυσαρμονία και για να επέλθει ισορροπία, πίστευαν ότι υπάρχει ο θεός του θανάτου, ο θεός της ζωής και της γονιμότητας λατρευόταν σαν θεά συνήθως της γονιμότητας και είχαν στις θρησκευτικές τελετές τους αναπαράσταση των δυνάμεων της φύσεως όπου θριάμβευαν οι θεές της γονιμότητας και οι καλοί θεοί εξουδετέρωναν την δύναμη των θεών του θανάτου και της δυσαρμονίας και κατ' αυτόν τον τρόπο, με την μαγεία αυτή των τελετών πίστευαν ότι εξασφαλίζουν και την αρμονία στην φύση. Οπότε, η αρμονία της φύσης ακολουθούσε τις επιταγές της μαγείας των παπάδων για να εξασφαλίσουν τα προς το ζην. Αυτή η προσπάθεια κατ' αρχήν δεν είχε σχέσεις με την ζωή μετά τον θάνατο, αλλά αυτή η θρησκευτικότητα υπήρχε για να εξασφαλισθούν τα προς το ζην σε αυτήν την ζωή, δηλαδή».

Έπειτα, θεωρείται αναγκαία η θρησκεία για την μέλλουσα ζωή των ανθρώπων, για την ζωή μετά τον θάνατο.

«Έθιξα το θέμα εάν η θρησκεία ταυτίζεται με μια διδασκαλία περί αυτής της ζωής και με μια διδασκαλία περί υπάρξεως Θεού για την μέλλουσα ζωή, για να γίνει η επικράτηση πλήρους δικαιοσύνης. Γιατί πρέπει να υπάρχει ένας δίκαιος Θεός, ο οποίος να κάνει την τελική αξιολόγηση περί της τελικής κρίσεως του ανθρώπου, για να τιμωρηθούν οι άδικοι στην κόλαση και να βραβευθούν τα καλά παιδιά στον παράδεισο, δηλαδή. Οπότε, πρέπει να υπάρχει θρησκεία για να επικρατήσει δικαιοσύνη και για να μη μείνει ανεκπλήρωτος ο πόθος του ανθρώπου για την ευδαιμονία».

Και οι δύο αυτοί λόγοι που δείχνουν ότι είναι αναγκαία η θρησκεία, στηρίζονται σε ψυχολογικά θεμέλια. Αλλά πέρα από αυτό υπάρχουν και τα μεταφυσικά θεμέλια της θρησκείας, όπως διδάσκει ο πλατωνισμός, ο νεοπλατωνισμός και άλλες φιλοσοφικές παραδόσεις της αρχαιότητας. Όταν όμως στην Δύση καταρρίφθηκε η μεταφυσική, καταρρίφθηκε και η θρησκεία η οποία συνδεόταν μαζί της.

«Ένα από τα κύρια γνωρίσματα του Κάρλ Μάρξ και του Λένιν και του Τρότσκι και όλων αυτών, είναι ότι αυτοί απορρίπτουν την μεταφυσική, διότι ταύτισαν την θρησκεία με την μεταφυσική».

«Οι ίδιοι οι μαρξιστές λένε ότι έχει χρεοκοπήσει η θρησκεία, αφού έχει χρεοκοπήσει η μεταφυσική, επειδή έχουν την αντίληψη ότι τα θεμέλια της θρησκείας είναι η μεταφυσική. Τώρα, εάν τα θεμέλια της θρησκείας είναι η μεταφυσική, τότε γιατί οι καλόγεροι πολεμούσαν την μεταφυσική; Μήπως είχαν άλλα θεμέλια;

Λοιπόν, πολεμώντας σήμερα την μεταφυσική οι κομμουνιστές νομίζουν ότι κατεδαφίζουν την θρησκεία, ενώ πρέπει να υποψιάζεται κανείς ότι, εφ' όσον η Εκκλησία αντιτάχθηκε στον Κοραή, μήπως δεν υπάρχουν θεμέλια μεταφυσικά στην Ορθοδοξία εφ' όσον βλέπουμε τους Πατέρες ότι αντιτάσσονταν και στον Αριστοτέλη και στον Πλάτωνα και σε όλους τους φιλοσόφους της εποχής τους; Είναι και αυτό ενδεικτικό».

Πάντως, η ειδωλολατρεία και η μεταφυσική, που είναι θρησκευτικές παραδόσεις, ταύτιζαν το άκτιστο με το κτιστό.

«Με τον όρο θρησκεία εννοούμε κάθε ταύτιση του ακτίστου με το κτιστόν και μάλιστα κάθε ταύτιση παραστάσεων του ακτίστου με νοήματα και ρήματα της ανθρωπίνης σκέψευς που είναι το θεμέλιο της λατρείας των ειδώλων».

Επίσης, η θρησκεία συγχέει και ταυτίζει την λογική με την νοερά ενέργεια του ανθρώπου. Αυτό δημιουργεί μεγάλο πρόβλημα, διότι η νοερά ενέργεια, όταν λειτουργεί σωστά, κάνει τα αδιάβλητα πάθη να παραμένουν αδιάβλητα και να μη μετατρέπονται σε διαβλητά. Για παράδειγμα, μπορεί να ικανοποιείται το αδιάβλητο πάθος της πείνας, χωρίς να γίνεται διαβλητό πάθος, ήτοι γαστριμαργία. Συγχρόνως, η νοερά ενέργεια βοηθά τα διαβλητά πάθη (γαστριμαργία) να μετατραπούν σε αδιάβλητα (χρησιμοποίηση αναγκαίων για το ζην). Όταν, όμως, η νοερά ενέργεια δεν λειτουργεί φυσιολογικά, τότε ο άνθρωπος κυριαρχείται από τα πάθη και αυτό έχει συνέπειες και στην σχέση του με τον Θεό.

«Στην φυσική της κατάσταση η νοερά ενέργεια ρυθμίζει τα πάθη, δηλαδή της πείνας, της δίψας, του ύπνου, του ενστίκτου της αυτοσυντηρήσεως, δηλαδή της αυτοσυντηρήσεως, ώστε να είναι αδιάβλητα. Στην νοσούσα κατάσταση τα πάθη γίνονται διαβλητά. Αυτά, σε συνδυασμό με την αδέσποτη πλέον φαντασία, δημιουργούν μαγικές θρησκείες για την χαλιναγωγήση των στοιχείων της φύσεως ή και την επί πλέον σωτηρία της ψυχής από την ύλη στην κατάσταση της ευδαιμονίας ή και της ευδαιμονίας με σώμα και ψυχή».

«Τα νοήματα του εγκεφάλου, που είναι όλα από το περιβάλλον, γίνονται νοήματα της νοερός ενεργείας της ριζωμένης πάντα στην καρδιά. Έτσι, ο παθών (αυτός που έχει πάθη) γίνεται δούλος του περιβάλλοντός

του. Ως εκ τούτου συγγέει ορισμένα νοήματα που προέρχονται από το περιβάλλον με τον θεό ή τους θεούς του».

Από όλα αυτά φαίνεται ότι οι θρησκείες συνδέονται στενά με την μαγεία, ως εξευμένιση του Θεού, την δεισιδαιμονία, ως ταύτιση του Θεού με την κτίση, όπως πρεσβεύει και ο πανθεισμός, αλλά και με τον μυστικισμό, ως επαναφορά της φύσει αθανάτου ψυχής στον αγέννητο κόσμο των ιδεών από τον οποίο εξέπεσε. Και οι τρεις αυτές περιπτώσεις (μαγεία, δεισιδαιμονία, μυστικισμός) συνιστούν πνευματική ασθένεια, αφού είναι πίστη σε έναν ανύπαρκτον θεό. Σε αυτό το σημείο επικεντρώνεται όλος ο αγώνας των Προφητών, Αποστόλων και Αγίων.

«Οι Πατριάρχες και οι Προφύτες της Παλαιάς Διαθήκης, οι Απόστολοι και οι Προφύτες της Καινής Διαθήκης και οι διάδοχοί τους γνωρίζουν καλώς την νόσον της θρησκείας και τον ιατρό που την θεραπεύει, δηλαδή τον Κύριο (Ιαχβέ) της δόξης. Αυτός είναι ο ιατρός των ψυχών και των σωμάτων ημών. Εθεράπευσε την νόσο αυτήν στους φίλους και πιστούς Του προ της ενσαρκώσεώς Του και συνεχίζει και ως Θεάνθρωπος να την θεραπεύει».

Έτσι, η Εκκλησία δεν είναι θρησκεία για να πιστεύει σε έναν ανύπαρκτον θεό και να χρησιμοποιεί την μαγεία, την δεισιδαιμονία και τον μυστικισμό, αλλά είναι το Σώμα του Θεανθρώπου Χριστού. Εκείνο που διακρίνει την Εκκλησία από την μαγεία, την δεισιδαιμονία και τον μυστικισμό είναι τα Μυστήρια – Βάπτισμα, Χρίσμα, Θεία Ευχαριστία – σέ συνδυασμό με την κάθαρση, τον φωτισμό και την θέωση, που είναι μια συγκεκριμένη θεραπευτική πράξη. Με αυτήν την μεθοδολογία δεν συγγέεται η νοερά με την λογική ενέργεια, δεν επηρεάζεται ο νους από τα πάθη και το περιβάλλον, δεν ταυτίζεται το Άκτιστο με το κτιστό.

«Η μεθοδολογία που ακολουθεί ένας Ορθόδοξος Χριστιανός είναι πολύ διαφορετική από την μεθοδολογία που ακολουθεί ένας οπαδός μιας οποιασδήποτε άλλης θρησκείας. Αυτό τώρα, συναισθηματικά, μπορεί να σοκάρει, διότι έχουμε συνηθίσει να περιγράφουμε ως άθεους τους μαρξιστές και δεν περιγράφουμε ως άθεο κανέναν άλλον».

Όπως τονίσθηκε, με καθαρά θεολογικές προϋποθέσεις, οι οπαδοί των θρησκειών και οι αιρετικοί χαρακτηρίζονται από τους Πατέρες ως άθεοι, γιατί πιστεύουν και λατρεύουν έναν θεό που δεν υπάρχει, Αυτό δεν συμβαίνει με την Ορθόδοξη Εκκλησία.

«Νομίζω ότι για να τοποθετήσουμε σωστά τα ερωτήματα αυτά, πρέ-πει να αποβάλλουμε την ιδέα ότι η Ορθοδοξία είναι θρησκεία σαν τις άλλες θρησκείες. Δεν είναι θρησκεία η Ορθοδοξία».

Βεβαίως, στην Ορθόδοξη Εκκλησία παρατηρούνται μερικά εξωτερικά γνωρίσματα που υπάρχουν στις άλλες θρησκείες, αλλά υπάρχει μεγάλη διαφορά στην μεθοδολογία γνώσεως του Θεού.

«Η Ορθοδοξία δεν είναι μόνον θρησκεία. Βέβαια, από μιας απόψεως δεν είναι καν θρησκεία η Ορθοδοξία. Εγώ θα έλεγα δεν είναι μόνον θρησκεία. Αλλά, τουλάχιστον, δεν είναι θρησκεία ταυτιζομένη με την δεισιδαιμονία».

«Η Ορθοδοξία, πιστεύω προσωπικά, έχει άμεση σχέση με την ψυχιατρική, με την ψυχολογία, με την ιατρική, με την βιολογία και με την χημεία, δηλαδή, γενικά με όλες τις θετικές επιστήμες. Και το μεγαλύτερο κακό που έχει γίνει στην Ελληνική Ορθοδοξία, και ίσως σε όλες τις Ορθόδοξες Εκκλησίες, είναι αυτός ο προσανατολισμός του νεοελληνισμού και της νεοελληνικής θεολογίας, ο προσανατολισμός αυτός, ο βλακώδης προσανατολισμός στην αρχαία Ελληνική φιλοσοφία και σε οποιαδήποτε φιλοσοφία. Έπρεπε η θεολογία να είναι προσαρμοσμένη προς τις θετικές επιστήμες και να χρησιμοποιηθεί η Ορθόδοξη πατερική αντίληψη περί ανθρώπου, που είναι, βέβαια, η βιβλική αντίληψη περί ανθρώπου».

Δυστυχώς, μετά την απελευθέρωση του Ελλαδικού χώρου και την συγκρότηση του Ελληνικού κράτους η Εκκλησία μετατράπηκε σε μια «ηθική θρησκεία», που χρησιμεύει στο Κράτος, γιατί επιβάλλει μια ισορροπία στην κοινωνία, και η ίδια χρειάζεται το Κράτος. Έτσι εξηγείται ο διωγμός εναντίον του μοναχισμού που βίωνε την θεραπευτική μέθοδο, ήτοι την κάθαρση, τον φωτισμό και την θέωση.

«Στα χρόνια μετά την Ελληνική επανάσταση έγινε ο διωγμός εναντίον του μοναχισμού. Οι καλόγεροι ήσαν οι αίτιοι όλων των κακών του έθνους. Εξ αιτίας των μοναχών έπεσε η Κωνσταντινούπολη. Εξ αιτίας των μοναχών καταστράφηκε ο στρατός, διαλύθηκε το Κράτος, γίναμε αγράμματοι, δεν είμαστε τώρα ευρωπαίοι. Για όλα φταίνε οι καλόγεροι.

Εδώ ζήσαμε κάτω από τους Τούρκους συναγωνιζόμενοι έναν φοβερό εχθρό, που μπορούσε να μας εξοντώσει για το παραμικρό κάθε φορά, ενώ επιζήσαμε τόσους αιώνες. Κατ' αυτόν τον τρόπο, φθάσαμε σε ένα σημείο, που σχεδόν χρειαζόμαστε τα στηρίγματα του Κράτους για να στηριχθεί η Εκκλησία κ.ο.κ.

Όταν κανείς βλέπει την αρχαία Εκκλησία, βλέπει ότι ο αρχαίος Κληρικός μοιάζει περισσότερο με μια ομάδα από γιατρούς, παρά με μια ομάδα από τους σημερινούς Κληρικούς. Αν πάρει κανείς τον σημερινό Ορθόδοξο Κληρικό και τον συγκρίνει με τον αρχαίο παπά ή τον δεσπότη της

αρχαίας Εκκλησίας και πάρει έναν ψυχίατρο και τον συγκρίνει με τον αρχαίο Κληρικό, θα δει περισσότερη ομοιότητα να υπάρχει μεταξύ του ψυχιάτρου του σημερινού και του Επισκόπου ή παπά της αρχαίας Εκκλησίας, παρ' ότι υπάρχει μεταξύ του σημερινού Κληρικού και του αρχαίου Κληρικού. Όχι εξ επόψεως πίστεως, αλλ' εξ επόψεως μεθόδου».

Επομένως, η Ορθόδοξη Εκκλησία πιστεύει στον Θεό των Προφητών, των Αποστόλων και των Αγίων, είναι το Σώμα του Χριστού και αγιάζει τα μέλη της. Οι Χριστιανοί διδάσκονται και βοηθούνται από τον Χριστό να αποβάλλουν την μαγεία, την δεισιδαιμονία, τον μυστικισμό, να αρνηθούν τα είδωλα και την λατρεία τους και να μεθέξουν κατά ποικίλους βαθμούς τής Ακτίστου ενεργείας του Θεού. Έτσι, οι Χριστιανοί δεν είναι «άθεοι εν τω κόσμω» (Εφ. Β', 12), αλλά είναι εσταυρωμένοι, ως προς τα πάθη, και αποκτούν την γνώση του αληθινού Θεού.

(«Εμπειρική Δογματική τής Ορθοδόξου Καθολικής Εκκλησίας κατά τις προφορικές παραδόσεις τού π. Ι. Ρωμανίδη» Τόμος Β'. Τού σεβ. Μητρ. Ναυπάκτου και αγ. Βλασίου Ιεροθέου.)

Πηγή: Ορθόδοξη Ομάδα Δογματικής Έρευνας από tideon

[Από: aktines.blogspot.gr](http://aktines.blogspot.gr)